[illegible] mint ejbe nyuló kegyrit olyan a Te parasán, de mint kifürkészhetetlen tengermélység olyan a Te ítéleted, [illegible] mint rendületlenül álló kegyrithez tekintünk fel hozzád, ha ezen ha egy emberi ér a Te nyilt kezed fájdalommal látjuk bár a napot, de parasában vedett bizodalmunk vigasztalásra emelli hozzád a bánatos nyelvet; [illegible] ámde ítéletednek tengermélysége tárul fel mint a tárol-állók előtt i ezen borzalmas vallásban, ha fájdalmat okozó sírok katasztrofát nem csupán egyes embert, hanem egész emberi nemzetet alá. Megrendülve állunk itt koporsód mellett, te elhervadt virágait nevelő anya nélkül nevelkedtél, gyermeki utón látod sírba hullni két nagyreményü fivéredet, alig három hónapja hogy elsiratad az apát, ezzi fájdalomnak fagyos vihara lesöpörte a Te ifjú életed virágát, s most téged ültetnek át az élet nagyszerü kertjébe. [illegible] most erik szivedet a mennyi utáni sóhajtás nehezedni a Te családodra]. Elbúcsúzál nevelőidtől, ő utánuk nagyakarnak a Te lelked, de mielőtt ivéke elhagynád a házat, mely életedben gyermekkori örömeidnek s oly végtelen sok fájdalmaknak volt színhelye, végy búcsút testvéreidtől, kiknek minden a sok szenvedés fájdalmát megosztottad társaiddal. Mindenekfelett vedd végső búcsúját hazádtól, ő illatt korai elhúzelete karban s szivben, erütt nevelkedtél, erütt ápoltátok kitegyen apátokat, erütt ültetek a jó remónyeket, erütt szívtak a szenvedés napjaiban, megtörve áll ő most koporsód mellett, bocsánatot még kéri, ha valaha megbántott. Vedd végső búcsúját növéreidtől, fivéredtől i rokonaidtól, kik a legpadaibb testvéri szeretettel ragaszkodtak hozzád, kitegyen ápoltak betegen a beteg lelked i igyekeztek megtartani az életnek; ámbár való nevelőik immár kilépsz az életből, nem bántottak ők meg téged soha, s ha igen, kitegyen csak emberek vagyunk, bocsánatot kérnek, nevelőid nevében is testvéreid nevében is kérik. Végy búcsút ettől a hantól, hová mint szenvedő gyermek jutottál, hol sok önzetlen nevelőnek oltalmát érzed, vedd mindannyiunknak búcsúját, kik örömünk érzetével maradunk áldott koporsód felett: az Ur áldjon meg ------ Ámen.

Ungvár 1867. március 29.

Fináczy Vilma.

Ver/1/320